

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปของบริษัทต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยศึกษาเฉพาะกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรม มีประเด็นสำคัญในการนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. สรุปผลการศึกษา
2. อภิปรายผลการศึกษา
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปของบริษัทต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยศึกษาเฉพาะกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรม ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรม และส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลและทดสอบสมมติฐานการศึกษาตามกรอบแนวความคิด โดยผู้วิจัยขอสรุปผลการศึกษาตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับกลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรม

ขนาดของบริษัท พบว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารที่มีขนาดเล็กสุดมีสินทรัพย์รวมที่ 554.31 ล้านบาท บริษัทที่มีขนาดใหญ่ที่สุดมีสินทรัพย์รวมทั้งสิ้น 494,262.74 ล้านบาท ในขณะที่บริษัทในกลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรมที่มีขนาดเล็กที่สุดมีสินทรัพย์รวมที่ 131.95 ล้านบาท บริษัทที่มีขนาดใหญ่ที่สุดมีสินทรัพย์รวมทั้งสิ้น 2,914,074.00 ล้านบาท แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธุรกิจแต่ละกลุ่ม มีขนาดของบริษัทที่แตกต่างกัน

โครงสร้างเงินทุน พบว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร มีค่าน้อยที่สุดคือ (4.10) เท่า มากที่สุดคือ 3.12 เท่า ในขณะที่เดียวกันกลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรม มีค่าน้อยที่สุดคือ (66.78) เท่า มากที่สุดคือ 6.29 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีส่วนโครงสร้างเงินทุนต่ำกว่าหมวดอุตสาหกรรม

โครงสร้างการเป็นเจ้าของ พบว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารบริษัทการกระจายตัวของผู้ถือหุ้นสูงสุด 10 รายแรก ต่ำสุดร้อยละ 42.86 สูงที่สุดร้อยละ 100 กลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรมมีบริษัทที่มีการกระจายตัวของผู้ถือหุ้นสูงสุด 10 รายแรก มีค่าต่ำสุด ร้อยละ 27.78 สูงสุดร้อยละ 98.64 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีการกระจายตัวของผู้ถือหุ้นสูงสุด 10 รายแรกสูงกว่ากลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรม

สภาพคล่องของบริษัท พบว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีอัตราส่วนสภาพคล่องต่ำสุดที่ 0.47 เท่า สูงสุดที่ 36.53 เท่า ในขณะที่กลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรมมีอัตราส่วนต่ำสุดที่ 0.13 เท่า สูงสุดที่ 208.40 เท่า แสดงให้เห็นว่าหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีสภาพคล่องโดยรวมต่ำกว่าหมวดอุตสาหกรรม

ความสามารถในการทำกำไร พบว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีความสามารถในการทำกำไรต่ำสุดคือร้อยละ (6.81) สูงที่สุดคือร้อยละ 47.38 กลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรมมีความสามารถในการทำกำไรต่ำสุดที่ร้อยละ (84.14) สูงที่สุดคือร้อยละ 19.54 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีความสามารถในการบริหารจัดการสินทรัพย์ให้มีประสิทธิภาพในการทำกำไรได้สูงกว่ากลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรม

โครงสร้างคณะกรรมการบริษัท พบว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีส่วนคณะกรรมการอิสระต่อคณะกรรมการบริหารต่ำสุดที่ร้อยละ 25 สูงสุดที่ร้อยละ 63 ในขณะที่กลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรมมีส่วนต่ำสุดที่ร้อยละ 0 สูงสุดที่ร้อยละ 67.00 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีส่วนของคณะกรรมการ โดยเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรม

อายุการดำเนินงาน พบว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีบริษัทที่มีอายุการดำเนินงานน้อยที่สุดคือ 1 และบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์นานที่สุด 40 ปี กลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรมมีบริษัทที่มีอายุการดำเนินงานน้อยที่สุดคือ 1 ปี และบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์นานที่สุด 39 ปี แสดงให้เห็นว่าทั้ง 2 กลุ่มธุรกิจมีอายุการดำเนินงานที่ไม่แตกต่างกันมาก

ประเภทผู้สอบบัญชี พบว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีบริษัทที่มีผู้สอบบัญชีเป็นกลุ่มผู้สอบบัญชี 4 รายใหญ่ จำนวน 43 บริษัท หรือร้อยละ 84.31 และมีผู้สอบบัญชี

ที่ไม่ใช่กลุ่มผู้สอบบัญชี 4 รายใหญ่ จำนวน 8 บริษัท หรือร้อยละ 15.69 กลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรมมีบริษัทที่มีผู้สอบบัญชีเป็นกลุ่มผู้สอบบัญชี 4 รายใหญ่ จำนวน 39 บริษัท หรือร้อยละ 50.65 และผู้สอบบัญชีที่ไม่ใช่กลุ่มผู้สอบบัญชี 4 รายใหญ่ จำนวน 38 บริษัท หรือร้อยละ 49.35 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารใช้ผู้สอบบัญชีเป็นกลุ่มผู้สอบบัญชี 4 รายใหญ่เป็นส่วนใหญ่และมีปริมาณที่สูงกว่ากลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรม

คณะกรรมการบริหารความเสี่ยง พบว่า บริษัทในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารความเสี่ยง จำนวน 25 บริษัท คิดเป็นร้อยละ 49.02 อีก 26 บริษัทไม่ได้มีการแต่งตั้ง ในขณะที่เดียวกันกลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรมมีการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารความเสี่ยง จำนวน 23 บริษัท คิดเป็นร้อยละ 29.87 และอีก 54 บริษัทไม่ได้มีการแต่งตั้ง

ประเภทอุตสาหกรรม พบว่า กลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารมีจำนวนบริษัทน้อยกว่ากลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรม คือ มีจำนวน 51 บริษัท และ 77 บริษัท ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลและทดสอบสมมติฐานการศึกษาตามกรอบแนวความคิด

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมที่มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงแต่ละประเภทมีปริมาณประโยชน์แสดงจำนวนการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยง พบว่ากลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร มีการเปิดเผยความเสี่ยงทางการเงินในสัดส่วนที่สูงกว่าความเสี่ยงที่ไม่ใช่ทางการเงินคือร้อยละ 60.26 และ 39.74 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่ามีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงทั้ง 2 ประเภทแตกต่างกัน

กลุ่มธุรกิจหมวดอุตสาหกรรม พบว่า มีการเปิดเผยความเสี่ยงทางการเงินในสัดส่วนที่สูงกว่าความเสี่ยงที่ไม่ใช่ทางการเงิน คือร้อยละ 52.75 และ 47.25 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าทั้ง 2 กลุ่มธุรกิจมีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงทั้ง 2 ประเภทใกล้เคียงกัน

2. ผลการทดสอบสมมติฐานการศึกษา จากสมมติฐานการศึกษาทั้ง 10 ข้อ สามารถสรุปได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ขนาดของบริษัทมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง
สมมติฐานข้อที่ 2 โครงสร้างเงินทุนมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง
สมมติฐานข้อที่ 3 โครงสร้างการเป็นเจ้าของมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

สมมติฐานข้อที่ 4 สภาพคล่องของบริษัทมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

สมมติฐานข้อที่ 5 ความสามารถในการทำกำไรมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

สมมติฐานข้อที่ 6 โครงสร้างคณะกรรมการบริษัทมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

สมมติฐานข้อที่ 7 อายุการดำเนินงานมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

สมมติฐานข้อที่ 8 ประเภทผู้สอบบัญชีมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

สมมติฐานข้อที่ 9 คณะกรรมการบริหารความเสี่ยงมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

สมมติฐานข้อที่ 10 ประเภทอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่า ขนาดของบริษัท โครงสร้างเงินทุน โครงสร้างการเป็นเจ้าของ ความสามารถในการทำกำไร สภาพคล่องของบริษัท โครงสร้างคณะกรรมการบริษัท อายุการดำเนินงาน ประเภทผู้สอบบัญชี คณะกรรมการบริหารความเสี่ยง และประเภทอุตสาหกรรม ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 1 – 10 ไม่ได้รับการสนับสนุน

อภิปรายผลการศึกษา

ในการอภิปรายผลการศึกษา เพื่อให้ผลงานวิจัยมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างแท้จริง ผู้ศึกษาได้นำผลงานวิจัย เอกสาร และบทความ มาประกอบการอภิปรายผลการศึกษา สมมติฐานการศึกษาทั้ง 10 ข้อที่กำหนดตามกรอบแนวคิด โดยขอเสนอการอภิปรายผลการศึกษาตามลำดับ ดังนี้

1. ขนาดของบริษัทมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่า ขนาดของบริษัท ไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรม โดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 1 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจากขนาดของบริษัท ไม่ใช่ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับ

หมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยนุช ประดับวิทย์ (2553) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ประกอบด้วย ขนาดของบริษัท โครงสร้างการเป็นเจ้าของ โครงสร้างเงินทุน ความสามารถในการทำกำไร สภาพคล่อง อายุการดำเนินงาน ขนาดของสำนักงานสอบบัญชี และความแตกต่างระหว่างการเปิดเผยข้อมูลระหว่างหมวดพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และหมวดวัสดุก่อสร้าง พบว่า ขนาดของบริษัทเป็นปัจจัยที่ไม่มีผลต่อการเปิดเผยข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าบริษัทในหมวดพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และหมวดวัสดุก่อสร้างมีการเปิดเผยข้อมูลตามแบบแสดงรายการข้อมูลประจำปี (แบบ 56-1) ไม่มีความแตกต่างกันแต่มีการเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินความแตกต่างกัน

2. โครงสร้างเงินทุนมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่าโครงสร้างเงินทุนไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 2 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจาก โครงสร้างเงินทุน ไม่ใช่ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยนุช ประดับวิทย์ (2553) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ประกอบด้วย ขนาดของบริษัท โครงสร้างการเป็นเจ้าของ โครงสร้างเงินทุน ความสามารถในการทำกำไร สภาพคล่อง อายุการดำเนินงาน ขนาดของสำนักงานสอบบัญชี และความแตกต่างระหว่างการเปิดเผยข้อมูลระหว่างหมวดพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และหมวดวัสดุก่อสร้าง พบว่า โครงสร้างเงินทุนเป็นปัจจัยที่ไม่มีผลต่อการเปิดเผยข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าบริษัทในหมวดพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และหมวดวัสดุก่อสร้างมีการเปิดเผยข้อมูลตามแบบแสดงรายการข้อมูลประจำปี (แบบ 56-1) ไม่มีความแตกต่างกันแต่การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อลิศรา ผลาวรรณ (2547) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของบริษัทกับระดับการเปิดเผยข้อมูลของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ยกเว้นบริษัทที่อยู่ในกลุ่มธุรกิจการเงิน กลุ่มธุรกิจที่อยู่ระหว่างการฟื้นฟูกิจการ และอื่นๆ จำนวน 175 บริษัท ซึ่งคุณลักษณะของบริษัทประกอบด้วย ขนาด โครงสร้างเงินทุน

โครงสร้างการเป็นเจ้าของ การถือหุ้น โดยชาวต่างประเทศ อายุการดำเนินงาน สภาพคล่อง ความสามารถในการทำกำไร ประเภทผู้สอบบัญชี และได้ศึกษาความแตกต่างของระดับการเปิดเผย ข้อมูลของบริษัทในแต่ละกลุ่มธุรกิจ พบว่า โครงสร้างเงินทุนมีการเปิดเผยข้อมูลในระดับที่แตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญ

3. โครงสร้างการเป็นเจ้าของมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่า โครงสร้างการเป็นเจ้าของไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อ การเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 3 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจากโครงสร้างการเป็นเจ้าของ ไม่ใช่ ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรม อาหารกับหมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนเกียรติ พรพิพัฒน์พงศ์ (2549) ได้ศึกษาปัจจัยที่มี ความสัมพันธ์กับคุณภาพการเปิดเผยความเสี่ยงของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ แห่งประเทศไทย จำนวน 328 บริษัท โดยไม่รวมสถาบันการเงินซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์กับ คุณภาพการเปิดเผยความเสี่ยงประกอบด้วย ปัจจัยด้านโครงสร้างการเป็นเจ้าของ โครงสร้าง การกำกับดูแล และคุณลักษณะของบริษัท พบว่า ปัจจัยด้านโครงสร้างการเป็นเจ้าของไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพการเปิดเผยความเสี่ยงของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

4. สภาพคล่องของบริษัทมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่าสภาพคล่องของบริษัทไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อ การเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรม โดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 4 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจากสภาพคล่องของบริษัท ไม่ใช่ ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรม อาหารกับหมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Alsaeed (2006) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของบริษัทกับ การเปิดเผยข้อมูลจากบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ในประเทศซาอุดีอาระเบีย ยกเว้นกลุ่ม เงินทุน และสถาบันการเงินจากรายงานทางการเงิน ในปี 2003 จำนวน 40 บริษัท โดยวัดระดับ

การเปิดเผยตามความสมัครใจและพิจารณาคุณลักษณะของบริษัท ด้านขนาด อายุการดำเนินงาน อัตราส่วนหนี้สิน ความสามารถในการทำกำไร สภาพคล่อง อัตราผลตอบแทนของผู้ถือหุ้น การกระจายของผู้ถือหุ้น และประเภทผู้สอบบัญชี พบว่า สภาพคล่องของบริษัท ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการเปิดเผยข้อมูล

5. ความสามารถในการทำกำไรมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่า ความสามารถในการทำกำไร ไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรม โดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 5 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจากความสามารถในการทำกำไร ไม่ใช่ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สายสุนีย์ อโนมาศ (2554) ได้ศึกษาการเปิดเผยความเสี่ยง ในรายงานประจำปีของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่ม SET-100 พบว่า ความสามารถในการทำกำไร (ผลตอบแทนจากการใช้สินทรัพย์) ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่เป็นข่าวดี ความเสี่ยงที่เป็นข่าวร้าย ความเสี่ยงที่เป็นข้อมูลในอดีต ความเสี่ยงในอนาคต และความเสี่ยงรวม ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยนุช ประดับวิทย์ (2553) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ประกอบด้วย ขนาดของบริษัท โครงสร้างการเป็นเจ้าของ โครงสร้างเงินทุน ความสามารถในการทำกำไร สภาพคล่อง อายุการดำเนินงาน ขนาดของสำนักงานสอบบัญชี และความแตกต่างระหว่างการเปิดเผยข้อมูลระหว่างหมวดพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และหมวดวัสดุก่อสร้าง พบว่า ความสามารถในการทำกำไร ไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญ และพบว่าบริษัทในหมวดพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และหมวดวัสดุก่อสร้างมีการเปิดเผยข้อมูลตามแบบแสดงรายการข้อมูลประจำปีไม่มีความแตกต่างกันแต่การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

6. โครงสร้างคณะกรรมการบริษัทมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่า โครงสร้างคณะกรรมการบริษัท ไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรม โดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 6 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจาก โครงสร้างคณะกรรมการบริษัท ไม่ใช่ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธาริณี จวงมูทิตา (2550) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของคณะกรรมการและกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จำนวน 341 บริษัท พบว่า คณะกรรมการบริษัท ไม่มีความสัมพันธ์กับการกำกับดูแลกิจการที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สายสุนีย์ อโนมาศ (2554) ได้ศึกษาการเปิดเผยความเสี่ยงในรายงานประจำปีของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่ม SET-100 พบว่า โครงสร้างคณะกรรมการบริษัท (สัดส่วนกรรมการอิสระต่อกรรมการบริษัททั้งหมด) ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่เป็นข่าวดี ความเสี่ยงที่เป็นข่าวร้าย ความเสี่ยงที่เป็นข้อมูลในอดีต ความเสี่ยงในอนาคต และความเสี่ยงรวม

7. อายุการดำเนินงานมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่า อายุการดำเนินงาน ไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 7 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจากอายุการดำเนินงาน ไม่ใช่ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Alsaed (2006) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของบริษัทกับการเปิดเผยข้อมูลจากบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ในประเทศซาอุดีอาระเบีย ยกเว้นกลุ่มเงินทุน และสถาบันการเงิน จากรายงานทางการเงิน ในปี 2003 จำนวน 40 บริษัท โดยวัดระดับการเปิดเผยตามความสมัครใจและพิจารณาคุณลักษณะของบริษัท ด้านขนาด อายุการดำเนินงาน อัตราส่วนหนี้สิน ความสามารถในการทำกำไร สภาพคล่อง อัตราผลตอบแทนของผู้ถือหุ้น การกระจายของผู้ถือหุ้น และประเภทผู้สอบบัญชี พบว่า อายุการดำเนินงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการเปิดเผยข้อมูลและสอดคล้องกับงานวิจัยของ สายสุนีย์ อโนมาศ (2554) ได้ศึกษาการเปิดเผยความเสี่ยงในรายงานประจำปีของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่ม SET-100 พบว่า อายุการดำเนินงาน ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อการเปิดเผย

ข้อมูลความเสี่ยง ความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่เป็นข่าวดี ความเสี่ยงที่เป็นข่าวร้าย ความเสี่ยงที่เป็นข้อมูลในอดีต ความเสี่ยงในอนาคต และความเสี่ยงรวม

8. ประเภทผู้สอบบัญชีมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่า ประเภทผู้สอบบัญชี ไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 8 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจากประเภทผู้สอบบัญชี ไม่ใช่ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ahmed and Courtis (1999) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของบริษัทกับระดับการเปิดเผยข้อมูลโดยสมัครใจในรายงานประจำปี โดยทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะต่างๆ ของบริษัทกับระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี พบว่า ประเภทผู้สอบบัญชี ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการเปิดเผยข้อมูลโดยสมัครใจในรายงานประจำปีอย่างมีนัยสำคัญ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสายสุนีย์ อโนมาศ (2554) ได้ศึกษาการเปิดเผยความเสี่ยงในรายงานประจำปีของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่ม SET-100 พบว่า ประเภทผู้สอบบัญชี ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยง ความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่เป็นข่าวดี ความเสี่ยงที่เป็นข่าวร้าย ความเสี่ยงที่เป็นข้อมูลในอดีต ความเสี่ยงในอนาคต และความเสี่ยงรวม

9. คณะกรรมการบริหารความเสี่ยงมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่า คณะกรรมการบริหารความเสี่ยง ไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 9 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจากคณะกรรมการบริหารความเสี่ยง ไม่ใช่ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสายสุนีย์ อโนมาศ (2554) ได้ศึกษาการเปิดเผยความเสี่ยงในรายงานประจำปีของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่ม SET-100 พบว่า คณะกรรมการบริหารความเสี่ยง ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยง ความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงที่เป็นข่าวดี ความเสี่ยงที่เป็นข่าวร้าย ความเสี่ยงที่เป็นข้อมูลในอดีต ความเสี่ยงในอนาคต และความเสี่ยงรวม

10. ประเภทอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

จากผลการศึกษา พบว่า ประเภทอุตสาหกรรม ไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น สมมติฐานการศึกษาข้อที่ 10 จึงไม่ได้รับการสนับสนุน

การไม่สนับสนุนสมมติฐานการศึกษา อาจเนื่องมาจากประเภทอุตสาหกรรม ไม่ใช่ปัจจัยทั้งหมดที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรมแต่อาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงเท่านั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงของบริษัท

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อังคณา แก้วประภา (2553) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของการรายงานความเสี่ยง ซึ่งพิจารณาจากปริมาณการรายงานความเสี่ยงและความสมบูรณ์ของเนื้อหา โดยพิจารณาจากกรอบงานการบริหารความเสี่ยงระดับองค์กรตามแนว COSO-ERM กับขนาดและประเภทกลุ่มอุตสาหกรรมของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในกลุ่ม SET 100 ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพการเปิดเผยความเสี่ยงอยู่ในระดับที่น้อยมาก กลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากรมีคุณภาพการรายงานความเสี่ยงสูงสุดและกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างมีคุณภาพการรายงานความเสี่ยงต่ำสุด ในด้านปริมาณมีการรายงานความเสี่ยงจริงต่ำกว่าค่าประมาณการและด้านความสมบูรณ์ของเนื้อหา พบว่า มีการรายงานการบริหารความเสี่ยงระดับองค์กรตามแนว COSO-ERM อยู่ในระดับที่น้อยมากและพบความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการรายงานความเสี่ยงกับขนาดของบริษัทซึ่งแทนด้วยมูลค่าสินทรัพย์รวม และมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของการรายงานความเสี่ยงกับประเภทกลุ่มอุตสาหกรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Beretta and Bozzolan (2004) ได้ศึกษาการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับกรอบแนวคิดสำหรับการวิเคราะห์คุณภาพการเปิดเผยความเสี่ยงของบริษัทในอิตาลีที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ของประเทศอิตาลี โดยศึกษาบริษัทที่ไม่ใช่สถาบันการเงินจำนวน 85 บริษัท โดยจำแนกความเสี่ยงเป็น 3 ประเภท ประกอบด้วย ความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ ความเสี่ยงด้านสภาพแวดล้อม และความเสี่ยงด้านการดำเนินงาน พบว่า ประเภทอุตสาหกรรมไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับคุณภาพการเปิดเผย

ความเสี่ยงของบริษัทในอิตาลีที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ของประเทศอิตาลี และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Abraham and Cox (2007) ได้ศึกษาปริมาณการบรรยายข้อมูลความเสี่ยงในรายงานประจำปีของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ประเทศอังกฤษ กลุ่ม FTSE-100 เฉพาะกลุ่มที่ไม่ใช่ธุรกิจทางการเงิน จำนวน 71 บริษัท รูปแบบการนำเสนอรายงานความเสี่ยงแบ่งเป็น รายงานความเสี่ยงทางการเงิน รายงานความเสี่ยงการควบคุมภายใน และรายงานความเสี่ยงด้านธุรกิจ โดยทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของบริษัท สภาพคล่องของกิจการ โครงสร้างความเป็นเจ้าของ ประเภทอุตสาหกรรม และรูปแบบการเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ประเทศสหรัฐอเมริกาควบคู่ไปกับรายงานความเสี่ยงทางการเงิน ความเสี่ยงการควบคุมภายในและความเสี่ยงด้านธุรกิจ พบว่า ทุกบริษัทมีการเผยแพร่ความเสี่ยงการควบคุมภายในกับความเสี่ยงทางการเงินแต่มีบางบริษัทที่มีการเผยแพร่ข้อมูลความเสี่ยงทางธุรกิจ โครงสร้างการเป็นเจ้าของมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการรายงานความเสี่ยง การเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ในประเทศสหรัฐอเมริกามีความสัมพันธ์กับการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงมากกว่าการเป็นบริษัทจดทะเบียนในประเทศอังกฤษเพียงอย่างเดียว และยังพบว่าประเภทอุตสาหกรรมไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับรายงานความเสี่ยง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการศึกษาไปใช้งาน

1.1 ผู้บริหารระดับสูงของบริษัท ควรให้ความสำคัญกับข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมินประเภทของความเสี่ยงให้สอดคล้องเหมาะสมกับกลุ่มธุรกิจเพื่อการตัดสินใจหรือแนวโน้มที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ตลอดจนการให้ความสำคัญในเนื้อหาที่ทำการเปิดเผยข้อมูล รวมถึงการให้คำอธิบายประกอบเพิ่มเติมเท่าที่จำเป็นในแต่ละประเด็น นอกจากนี้ควรมีการเปรียบเทียบเนื้อหาและรูปแบบของการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงให้สอดคล้องหรือใกล้เคียงกับบริษัทที่อยู่ในกลุ่มธุรกิจเดียวกัน เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกันได้และไม่ก่อให้เกิดการเสียเปรียบในการแข่งขันเชิงธุรกิจ

1.2 หน่วยงานที่กำกับดูแล ควรมีการส่งเสริมให้มีการอบรมสัมมนาผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อให้มีความเข้าใจการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยง เพื่อให้มีเนื้อหาและคุณภาพของการเปิดเผยข้อมูลใกล้เคียงกัน รวมถึงศึกษาความต้องการใช้ข้อมูล ความพึงพอใจของผู้ใช้ และการปรับเปลี่ยนรูปแบบและเนื้อหาการนำเสนอให้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังทำให้ได้รับข้อมูลที่มีความทันสมัย เป็นประโยชน์ในการติดตามประเมินผลได้ทันต่อเหตุการณ์หรือตรงกับความต้องการของผู้ใช้ข้อมูล

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษาดูตัวแปรด้านอื่นๆ โดยเพิ่มตัวแปรที่อาจมีผลต่อการเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยง เช่น ความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ย ความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ เพื่อที่จะได้เป็นแนวคิดในการนำเสนอข้อมูลความเสี่ยงในรูปแบบที่แตกต่างออกไป

2.2 ควรทำการขยายระยะเวลาในการศึกษา เช่น การเพิ่มจำนวนปีที่ศึกษา การเพิ่มประเภทความเสี่ยง เป็นต้น เพื่อศึกษาถึงแนวโน้มที่เกิดขึ้นในแต่ละปีที่จะส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง

2.3 ควรทำการเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เช่น กลุ่มธุรกิจหมวดอื่นๆ กลุ่ม SET-50 เป็นต้น เพื่อนำมาใช้ในการเปรียบเทียบกันและนำมาใช้ในการประเมินคุณภาพของการเปิดเผยความเสี่ยง

2.4 ควรเปลี่ยนวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบฟอร์มรูปแบบเนื้อหาในการเปิดเผยความเสี่ยง เป็นการส่งแบบสอบถามหรือการสัมภาษณ์ผู้บริหารของบริษัท เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเชิงลึกและความคิดเห็นอย่างแท้จริง นำไปสู่ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

สรุป

สำหรับเนื้อหาในบทที่ 5 นี้ประกอบด้วย 3 หัวข้อ ได้แก่ 1. สรุปผลการศึกษา 2. อภิปรายผลการศึกษา และ 3. ข้อเสนอแนะจากการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ขนาดของบริษัท โครงสร้างเงินทุน โครงสร้างการเป็นเจ้าของ สภาพคล่องของบริษัท ความสามารถในการทำกำไร โครงสร้างคณะกรรมการบริษัท อายุการดำเนินงานประเภทผู้สอบบัญชี คณะกรรมการบริหารความเสี่ยง และประเภทอุตสาหกรรมไม่มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อการเปิดเผยความเสี่ยง ในกลุ่มธุรกิจหมวดเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกับหมวดอุตสาหกรรม

สำหรับข้อเสนอแนะจากการศึกษารวมถึงข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป เป็นการกล่าวถึงข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาในอนาคตที่ผู้สนใจสามารถนำไปต่อยอดเพื่อการศึกษาและนำมาปรับปรุงประสิทธิภาพให้ดียิ่งขึ้น